

en droomde. Over het blauwe water schoten wiegende flitsen. De witte vogel met het gouden achterlijf deinde zacht. Wijd, in een halfboog, strekten de kaden van het stadje zich rond de baai. In de schemering sponnen de lampen haar fijne goudrag over de spitse gevels: het jacht was nog niet vertrokken. Zijn bezitters roeiden naar boord, ook het armbandhorloge was reeds sedert lang terugbezorgd. Men lichtte het anker.

Kort daarop is het geschied. Nimmer in die twintig Antipolitaansche jaren had le docteur Coin naar buiten blijk gegeven van zijn oorspronkelijkheid; mocht hij de vreemdeling, de Europeaan onder Levantijnen gebleven zijn, een afzijdige, toch was hij een medeburger van Antipolis geworden, en het burgerrecht op aarde verwerven slechts zij, die zich niet onderscheiden door hun oorspronkelijkheid.

Le docteur Coin stapte rustig en zeker in een kleine motorkaïk, de verwaarloosde en vervelooze bezitting van een of anderen toevalligen stadsbewoner, en zette de machine aan. Het haventouw had hij reeds binnenboords geworpen. En het volgende oogenblik stevende hij een reeks in het kunstlicht verstarde, verwonderde maskers voorbij, langs de kade en met een sierlijken boog zeewaarts.

Met waaiende haren schoot hij het bewegelijke donker in, achter den witten vogel. Reeds was deze buitengaats. De motorkaïk volgde haar blanke, voorname zuster door den avond.

Hetgeen le docteur Coin op dit oogenblik deed, noemt men in zijn taal een „hommage”. Eer en dank bracht hij aan de Onbekende Godin. Vlietend door het donker van den nacht, koerste hij achter den witten droom van zijn Geluk, dat zich verwijderde.

Le docteur Coin volgde zijn Ideaal. Het verdween in den nacht. Ergens scheerde het laag aan de zeeën, een witte watervogel van de verten. Twintig lange jaren kunnen soms één gouden oogenblik voortbrengen, waarin het menschelijk hart iets van zijn afgronde-lijkheid mag openbaren, omdat dit oogenblik geheiligd is.

Wat doet het ertoe, of het Ideaal een Vrouw is, een willekeurige, een ster aan den hemel, een vogel die zich verwijdert? Wanneer de klokken het tintelende Hoogtij geslagen hebben, geldt diepere werkelijkheid. De kleine kaïk schiet steunend voort door het flitsend duister; misschien zal zij het afleggen bij deze vreemde bruidrace, maar n'importe. Reeds neemt de hooge zee haar op. Vóór haar, een blanke wolk, doorschitterd van een enkele lichtgemme, zweeft het trillende Geluk.

Le docteur Coin houdt het roer van zijn vaartuig, en droomt.

Naijverig fonkelt het oog van het uiterste havenbaken, de lichtlijnen en vormen van het eiland zijn reeds verzonken in de onmetelijkheid. Eénmaal, in de sleur van het be-